

Veronika
Magulová

Divé maky

MARENČIN PT

Divé maky

Veronika Magulová
Divé maky

MARENČIN PT

Copyright © Veronika Magulová, 2025
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2025
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marenčin@marenčin.sk www.marenčin.sk
Cover © Marenčin Media
Layout © Marta Blehová
1091. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-1391-8 (viaz.)
ISBN 978-80-569-1392-5 (ePDF)
ISBN 978-80-569-1393-2 (ePub)

Zazdalo sa mu, akoby čosi zašuchotalo. Nebolo to v húšti a vôbec to nepripomínalo šum lístia ani nič, čo by bolo typické pre les, ktorým prechádzal. Ten zvláštny zvuk prichádzal zhora, a tak zodvihol hlavu a spomalil koňa.

Práve sa nachádzal pod obrovským, nádherne rozkošateným dubom, ktorého konáre poskytovali cestujúcim tieň, a teda dokonalý úkryt pred slnkom. Ale ani takýto strom by nemal mať listy, ktoré šuchoria ako stránky v knihe.

„Dopekla,“ začul zasipenie, opäť odkiaľsi zhora.

Zastavil koňa a nechápavo sa zadíval na biele hárky papiera, ktoré sa sypali priamo na jeho hlavu a všade navôkol. Prižmúril oči a snažil sa pevne chytiť vôdzku žrebca, ktorý sa nervózne dožadoval, aby ho uchránil pred spříškou listov.

„Len pokoj, pokoj,“ hovoril a obzeral sa okolo.

„Čo to má znamenať?“ spýtal sa sám seba a zoskočil z koňa, ktorý sa konečne upokojil.

Listy už z neba nepadali, ležali po zemi a Jeremy jeden z nich zodvihol. Pozrel sa na kresbu alebo skôr náčrt, ktorý zobrazoval akéhosi vtáčika.

Pískol a uznanlivo skonštatoval: „Nie je to zlé.“

Vtedy začul odkašľanie, a tak sa rýchlo zvrtol. Za ním však nikto nestál, preto stiahol obočie a obzrel sa okolo.

„Je tu niekto?“

„Som tu hore,“ ozval sa ženský hlas.

Jeremy zodvihol oči do koruny stromu, v ktorom uvidel mladú ženu oblečenú len... Od údivu otvoril ústa a ruka s náčrtom mu klesla nadol. „Sle... slečna...“

„Mohli by ste sa otočiť, kým zoskočím a oblečiem sa?“ spýtala sa ho podráždene.

Jeremy sa pobavene usmial, ruky si skrížil na hrudi a so spýtavým pohľadom povedal: „Som náramne zvedavý, ako odtiaľ zídete bez pomoci.“

„Rovnako, ako som sa sem dostala,“ odvetila seba-vedomo.

„Sama?“

„Vari si myslíte, že by som si vyzliekla sukňu a nechala nejakého muža, aby mi pomáhal vyliezť na jeden z najstarších stromov vo Wokinghame? Nie som blázon.“

„Neurazte sa, ale trošku to tak vyzerá,“ doberal si ju.

„Vy teda viete polichotiť žene,“ zašomrala s drzým tónom.

Pokrútil hlavou a spýtal sa: „Máte tam aspoň nejaké lano?“

Nicole sa zamračila a zavrčala: „Prestaňte ma vypočúvať a otočte sa! Myslím to smrteľne vážne!“

„Obávam sa o váš život, a to mi ako džentlmenovi, nemôžete zazlievať,“ povedal a položil si ruku na srdce.

„Skutočný džentlmen by sa bol dávno otočil, ak by zistil, že slečna, s ktorou sa zhovára, má na sebe iba spodničku,“ vytkla mu a Jeremy pootočil hlavou.

„Ako chcete,“ otočil sa jej chrbtom. „Vy ste to žiadali.“

Nicole si ho prezrela a jemne nadvihla kútik úst. Aj odzadu vyzeral priam na zjedenie, nie to ešte spredu. Mala by sa pýriť až po koreňky vlasov, že ju takýto fešák videl oblečenú len v spodničke, ale vytočili ju jeho poznámky a hanbu zahodila za hlavu.

Zdal sa jej byť príliš arogantný a vôbec mu nedôverovala, preto sa rozhodla, že si jeho odhodlanie cíť jej súkromie a česť overí. V ruke držala ceruzku, ktorú hodila čo najbližšie k jeho nohám.

Okamžite sa obzrel, no hlasným zvolaním ho zastavila skôr, ako sa stihol zvrtnúť. „Neopovažujte sa otočiť! Nech budete počuť čokoľvek, budete sa dívať pred seba!“

„Kde vezmem istotu, že ma od chrbta nezabijete?!“ opýtal sa nazúrene.

„Nie som ozbrojená.“

„Teraz už nie,“ zašomral, keď si na zemi vedľa svojich nôh všimol poriadne zastrúhanú ceruzku.

„Ani sa nepohnite!“ rozkázala mu.

Jeremy spustil plecيا nadol a obrátil tvár späť so šomraním popod nos. Začala teda opatrne zliezať zo stromu, konár po konári sa blížila k zemi a dávala si pritom veľký pozor. Vždy si vedela poradiť a nepotrebovala pomoc od nikoho – na tento strom vyliezla už niekoľkokrát a zakaždým sa z neho bezpečne dostala dolu.

Dnes to bolo však trošku iné, keďže sa nemohla plne sústrediť na zliezanie. Jedným očkom sledovala toho vysokého cudzinca so širokými ramenami a – súdiac podľa postoja – aj veľmi dobrou postavou. Sako mal dlhé

až pod zadok, takže si ho nemohla obzrieť dôkladnejšie. A keďže nemal klobúk – čo bolo u muža, ktorý cestoval iba na koni dosť zvláštne – mohla si všimnúť jeho čierne vlasy, ktoré sa pri dopade slnečného svetla krásne leskli.

Keď bol otočený k nej, neunikla jej ani strapatá ofina, ktorú si iní muži upravovali tak, aby pôsobila úhľadne, ale tento bol zjavne iný. Jej oči boli zamestnané viac, ako by si priala, jedna noha sa jej na poslednom konári pošmykla a ona s výskaním dopadla na zem.

Jeremy stuhol a pevne stisol v ruke jej náčrt v snahe zabrániť si otočiť sa k nej.

Spýtal sa však: „Prežili ste?“

„Áno,“ odvetila ubolene a počúvala si zadok, na ktorý dopadla. Pousmial sa a škodoradostne poznamenal: „Keby som bol pri vás, podal by som vám pomocnú ruku a vy by ste nemali modriny.“ „Modriny prežijem, ale hanbu s vedomím, že ste sa dívali na moju spodničku, tú by som nezniesla,“ zašomrala, kým sa ťažko zviechala zo zeme.

„Spodnička by nebol taký problém,“ zamrmlal si popod nos tak, aby to nepočula.

Nicole si oprášila ruky i spodničku a vzala si topánku, ktorá sa jej pri páde vyzula. Sadla si na veľký koreň duba, ktorý vytrčal zo zeme a obula si ju, zatiaľ čo očami sledovala jeho strnulý postoj. Zachoval pokoj a dodržal, čo jej sľúbil, to ju upokojilo. Napokon, nepoznala ho a nikdy ho tu nevidela, mohol to byť nejaký zlodej a násilník, no ten by sa nedržel jej požiadaviek, či áno?

Odrazu sa opýtal: „Kedy sa budem môcť otočiť?“

„Len čo nájdem svoju sukňu,“ odvetila a obzrela sa vôkol seba.

Pri pohľade na náčrtník, ktorý sa rozletel naokolo, sa jej chcelo kliať, ale ovládla sa a sústredila sa na hľadanie svojej sukne. To bolo teraz prvoradé.

„Niekde tu musí byť.“

Vtedy začula dôrazné odkašľanie a priam zlostne zabodla oči do muža, ktorý k nej stále stál chrbtom, no v ruke zvieral jej tmavomodrú sukňu.

„Hľadáte toto?“ opýtal sa provokačne a natiahol ruku za svoj chrbát. Pristúpila k nemu a vychmatla mu ju so slovami: „Áno, ďakujem vám, pán...“

„Toto nie je zvyčajné stretnutie, pri ktorom je nutné sa jeden druhému predstaviť, slečna,“ povedal pobavene a započúval sa do zvukov, ktoré dobre poznal.

Navliekala na seba sukňu, snažila sa uhladiť si bielu blúzku a vyzerat' konečne k svetu – presne ako každá jedna žena, ktorá kedy opúšťala jeho posteľ.

Navodilo mu to úsmev a natočil k nej tvár s otázkou: „Prečo ste boli na strome bez sukne?“

Nicole sa zachichotala a opýtala sa: „Už ste skúšali liezť na strom v sukni?“

Nadvihol kútik úst a pobavene priznal: „Robil som skutočne všeličo, ale táto skúsenosť mi chýba.“

„Mali by ste si rozšíriť obzory,“ odporučila mu a potom dodala: „Bez nej sa mi na strom liezlo ľahšie.“

Jeremy nadvihol jedno obočie a keď nepočul žiadne zvuky, spýtal sa: „Hotovo? Smiem sa konečne otočiť?“

„Smiete,“ dovolila mu, a tak sa zvrtol.

Hneď mu vychmatla z ruky hárok papiera a nazlostene povedala: „Celý ste mi ho dokrčili! Teraz aby som to kreslila znovu!“

„Prepáčte, a vopred sa prihovám za môjho priateľa,

ktorý nerozumie umeniu a zničil oveľa viac než iba jeden váš obrázok.“ Nicole sa na neho nechápavo zaďívala a Jeremy hodil hlavou kamsi za ňu.

Otočila sa a zvolala: „Och, nie!“

Rozbehla sa k jeho koňovi, ktorý už podupal minimálne polovicu z jej nákresov, pričom jeden dokonca práve držal v papuli. Rýchlo mu hárok vytiahla spomedzi zubov, no roztrhla ho a zúfalo zakňučala: „Mňa porazí! Toto sa mi ešte nikdy nestalo! Mám takú smolu! Celý deň je jeden veľký omyl! Mala som radšej zostať v posteli!“

Šomrala a rýchlo zbierala zo zeme čo najviac hárkov, ktoré by sa ešte dali zachrániť.

Jeremy si opäť skrížil ruky na hrudi a oprel sa plecom o kmeň stromu. Sledoval jej úsilie o záchranu náčrtov a pritom, veru, musel priznať, že si predstavoval, ako by tá mladá žabka mohla vyzeráť bez šiat.

Už takto si bol istý, že mala peknú postavu. Blond vlasy v jednoduchom vrkoči jej siahali až po pás a neustále jej zavadzali, keď sa zohýnala po svojej kresby. Bola pekná, veľmi mladá, pomerne vysoká a štíhla. Dal by si povedať, ale podľa toho, ako sa na neho zamračila, keď si všimla jeho zaháľanie, nemal u nej žiadnu šancu.

„To mi ani nepomôžete?“ vytkla mu unavene.

„Smiem? Zo stromu som vám pomáhať nemohol.“

„Teraz som už oblečená.“

„To je škoda,“ zašomral si a neochotne sa odtiahol od stromu. Zodvihol ceruzku, ktorú po ňom hodila, a podal jej ju so slovami: „Možno by bolo rozumnejšie nakresliť to opäť.“

Nicole si ju vzala, spustila plecica a povzdychla si: „To sa vám ľahko povie. Je to pol roka mojej práce.“

„Dáva vám to priestor sa zlepšiť,“ povedal optimisticky, po čom sa mu konečne pozrela do očí.

Mal ich krásne, boli tmavohnedé a dokonale odrážali jej tvár. Aj Jeremy sa pozrel do jej očí, ktoré pôsobili ako letná obloha – bledomodré, konečne pokojné – a mal dojem, akoby sa mu nimi dívala až do duše.

Nervózne si obaja odkašľali a pozreli sa do strany.

Nicole si uhladila niekoľko hárkov, ktoré mala v rukách, a povedala: „Je to jedno, aj keby som sa zdokonalila a mohla sa kresbami vyrovnáť veľkým umelcom, nič by to nevyriešilo.“

„Prečo? Lebo sa hanbíte ukázať to svetu? Kreslíte na strome, aby vás nik nevidel, a potom to skryjete doma pod vankúš?“

Pousmiala sa a jeden hárok vytiahla z kopy. Podala mu ho a povedala: „Snažila som sa nakresliť Wokingham z vtáčej perspektívy. Preto som bola na strome a robila si náčrty, ktoré mám v pláne počas večerov preniesť na plátno.“

Jeremy si so záujmom prezrel veľmi vydarenú kresbu z uhla, ktorý ešte nevidel. Skutočne to vyzeralo tak, akoby sa na kostolnú vežu a ostatné strechy majestátnych domov dívala z neba.

Prižmúril oči a zamyslene povedal: „Nie je to vôbec zlé, máte predstavivosť a talent.“

„Rozumiete maľovaniu?“

„Vôbec nie,“ priznal.

„Aha,“ preglgla. „Nuž, beriem to ako kompliment,“ povedala s nezáujmom.

„Musíte však kvôli maľovaniu toľko riskovať?“

Vzala si obrázok späť a povedala: „Stojí mi to za to.

Maľovanie mi dáva pocit, že som slobodná,“ prebehla po ňom očami a dodala: „A tiež je to lepšie ako hra na klavíri, do ktorej ma nútia.“

Jeremy sa zasmial a povedal: „Je mi ľúto, že som vám spolu s mojím koňom zničil vašu prácu. Ako to odčiniť?“ položil jej otázku a podišiel k nej o krok bližšie.

Zahľadel sa jej do očí, ktoré odrazu sálali neistotu. Necúvla však, iba odtiahla od neho svoju tvár a Jeremy sa opýtal: „Smiem vás odprevadiť domov? Začína sa zvečerovať a nemali by ste ísť cez les sama.“

„Zvečer...“

Vtom ju prerušili kostolné zvony, ktoré ohlasovali šesť hodín večer. Vytreštila oči, pevnejšie si pritisla hárky papiera k hrudi a zasyčala: „Dočerta, zmeškám večeru!“

Zvrtla sa na päte a rozbehla sa kamsi mimo chodníka.

Jeremy sa nestihol spamätať, len potriasol hlavou a zavolał za ňou: „Odveziem vás! Kam to bežíte?! Hej!“

Mávól rukou a cmukol si. „Pobláznená žaba.“

Podišiel k svojmu žrebcovi a chytil ho za ohlávku. Pohladil ho po pysku a potom mu prehrabol jeho šedú hrivu.

„Tak, kamarát, po tomto zaujímavom stretnutí by sme sa konečne mali niekoho opýtať, ako sa dostaneme do Mertonfordu.“

„Slečna Nicole, počujete ma?!“

Klopanie na dvere sa stupňovalo a v slúžkinom hlase bolo počuť jasnú naliehavosť. Veľmi dobre vedela, že meškala na večeru a že všetkým to bude podozrivé. Vždy

bola hladná ako vlk, pri stole s večerou nikdy nechýbala a poznala Ralpa Bradworthyho, ktorý si potrpel na dochvilnosť.

Rada by jej otvorila dvere, ktoré pred ubziknutím zo svojej izby zamkla, ale nevedela sa dostať späť do okna. Vhodila dnu svoj dotrhaný náčrtník – alebo lepšie povedané, to, čo z neho zostalo – a znovu sa pokúsila dostať na široký parapet okna svoj zadok. „Slečna Wayetová, nežartujte!“ nástojila slúžka a opäť zabúchala na dvere.

„Už idem, dočerta, vydrž, Diana,“ šomrala si ťažko popod nos, kým sa vyhupla na podokenník.

Konečne sa naň dostala, odfúkla si a šikovne skočila dolu, keď začula, že v zámke dverí zaštrkotal kľúčik. Ibaže ona ten svoj nechala vo dverách, a tak sa slúžke nepodarilo odomknúť. Privrela okenice a rozbehla sa cez izbu, aby jej rýchlo otvorila.

Pošmykla sa na jednom z listov náčrtníka, čo spôsobilo, že na moment stratila rovnováhu a poriadne ju zapotácalo. Našťastie to ustála – a práve vtedy začula, ako slúžka od zlosti koplá do dverí.

„Idem! Už som tam!“ zvolala, aby ju upokojila a nespôsobila nejakú paniku, ktorá by prezradila jej tajné potulky lesom a krkolomný únik oknom z izby na druhom poschodí.

Priskočila ku dverám, odomkla ich a otvorila dokorán. Usmiala sa na drobnú slúžku, ktorá bola červená od jedu a s rukami vbok sa dívala na jej bezstarostný úsmev.

„Konečne,“ zasípala a vošla do izby.

Nicole rýchlo zabuchla a spýtala sa: „Tuší niekto, že som tu nebola?“

„Isteže nie, dávala som si pozor. Nikto moje zúrenie

pred vašimi dverami nepočul. Som si však istá, že ak by som tam stála ešte o minútu dlhšie, niekto by si to všimol. Kde ste zase boli?!" spýtala sa rozladene a hodila očkom po neporiadku na dlážke.

„Tam, kde vždy, ale trochu som sa zdržala.“

„Máte šťastie, že akurát dnes,“ podotkla a začala jej náčrty zbierať. Nicole si šikovne stiahla sukňu, ktorá niesla známky váľania sa po zemi, a hodila ju na dlážku k posteli.

Otvorila skriňu, vytiahla z nej jednoduché šaty svetloložltej farby a hodila ich na posteľ.

Potom si začala vyzliekať blúzku a spýtala sa: „Aké šťastie? Ralph je pracovne mimo domu?“

„Nie, je doma a večera by bola už dávno na stole, nebyť nečakanej návštevy,“ povedala a položila papiere na písací stolík.

Potom k nej podišla a pomohla jej do šiat. Nicole si zodvihla vlasy, aby jej ich mohla zašnúrovať, a opýtala sa: „Kto sem zavítal? Dúfam, že sa ešte nevrátila slečna Morganová, to by mi skutočne pokazilo deň.“

Hoci, ani ten drzý chlap, ktorý ma našiel polonahú na strome, mi k dobrej nálade nepridal, prebehlo jej myslou a ušklabila sa.

„Nie, je to akýsi známy lorda Bradworthyho alebo také čosi. Možno vzdialený príbuzný, nie som si istá. Len málo som počula, keď som okolo nich prechádzala v snahe ísť vás zavolať na večeru.“

Nicole podvihla plece a povedala: „Ak je to niekto, kto prišiel za Ralphom, potom ma to vôbec nemusí znepokojovať.“

„Nuž, ale zaujímať by vás to rozhodne mohlo,“ šibalsky podvihla obočie, „je totižto hriechne pekný.“

„Ale, Diana, podľa teba je pekný každý chlap, čo je aspoň o trochu krajší od čerta,“ vysmiala sa jej a vytiahla si z vlasov stuhu, ktorá ich držala vo vrkoči.

Postrapatila sa a Diana jej podala krásnu mašľu, ktorú jej uviazala okolo hlavy ako ozdobnú čelenku.

Potom schmatla do ruky kefu a trochu jej vlasy rozčesala, kým hovorila: „Na vašom mieste by som neotáľala. Možno je to presne ten muž, ktorého čakáte, že vstúpi do vášho života.“

„Iste, šialene sa do neho zamilujem a on ma unesie do svojho zámku, kde budeme žiť šťastne až naveky. To sú iba detské sny a ja som nikdy nespívala – a ak aj áno, vyrástla som z toho,“ zodvihla bradu. „Dnes už nie som dieťa a viem, že realita je úplne iná,“ dodala a smutne sa pozrela na kalendár, ktorý visel nad písacím stolom.

„Slečna Morganová sa o pár dní vráti z Londýna a ja sa budem musieť podvoliť jej príkazom. Bude zo mňa guvernanka alebo spoločníčka nejakej starej dámy, ktorej budem čítať, vodiť ju na prechádzky do záhrady a hrať na piano.“

Vzdychla si a, pripravená ísť na večeru, vykročila ku dverám izby. Keď natiahla ruku ku kľučke, Diana ju požiadala: „Nestrácajte nádej, slečna. A nabudúce,“ pritvrdila tón, „nenechávajte kľúčik v zámke. Ľahšie mi bude predstierať, že vás tu obliekam a češem, keď budem v izbe.“

Nicole jej vzduchom poslala pusku a potom sa stratila na chodbe. Vykročila po nej s cieľom dostať sa čo najskôr

do jedálne, v ktorej bude iste celá rodinka Bradworthyovcov – na čele s lordom Ralphom, jeho ženou a ich dvoma ratolesťami.

No a podľa slov Diany tam bude ešte ktosi. Nebola príliš zvedavá, jej myseľ momentálne zaneprázdňovali spomienky na toho muža, ktorý ju videl v lese. Ktovie, odkiaľ prišiel a či sa tu mieni zdržať, alebo cez Wokingham iba prechádzal.

Keď schádzala po schodoch, oslovil ju komorník, pán Kent: „Slečna Wayetová, v pracovni lorda Bradworthyho ste si nechali francúzsky slovník.“

Unudene sa usmiala a povedala: „Ďakujem, pán Kent. Dali ste ho...“ „Nevzal som ho, slečna. Je tam, kde ste si ho nechali,“ dodal a s vysoko zodvihnutou hlavou odkráčal preč.

Odfrkla si a rýchlo zišla po schodoch s cieľom ihneď ho odtiaľ vziať. Ten otravný chlap by bol iste schopný pripomínať jej to pri každej mozgnej príležitosti. Ale on ho nevezme a neodloží na jeho miesto, ešteže čo!

Nenávidel ju, bolo mu proti srsti, že bola v Mertonforde už vyše pol roka a nechcelo sa jej odísť. Nebolo to jej rozhodnutie, tak aký má s tým problém?! Jedovala sa, svoje myšlienky niekedy nevedela ustrážiť a dokázala samu seba vyburcovať k obrovskému hnevu.

Doslova vrazila do pracovne, no hneď na prahu dverí sa musela prudko zastaviť. Otočil sa k nej totiž cudzí muž, ktorý mal ruky vo vreckách nohavíc a prekvapene sa pozrel na jej tvár.

„Čo tu robíte?!“ zasipela a rýchlo zabuchla dvere na pracovni. Jeremy sa škodoradostne usmial a povedal: „Ak si myslíte, že som vás sledoval, tak sa mýlite, slečna.“

Keby som vedel, že aj vy mierite do Mertonfordu, zviezol by som vás.“

„Takže vy ste tá návšteva lorda Bradworthyho? Ste jeho príbuzný?“ „Nie, to iste nie som. Lorda Bradworthyho som dnes videl po prvýkrát. Tak ako aj vás, slečna...“

Odignorovala jeho pokus o vymámenie jej mena a veľmi dôrazne ho upozornila: „Presne to budete všetkým tvrdiť. Tu a teraz sa vidíme po prvýkrát.“

„Ach tak,“ zasmial sa, „takže ste boli vonku bez dovolenia a ja som vás prichytil.“

Zapýrila sa a povedala: „Áno, je to tak, a mala by som problémy, keby...“

Vtom sa dvere otvorili a dnu vošiel Ralph Bradworthy so slovami: „Všetko som zariadil. Och,“ prekvapene sa pozrel na Nicole, ktorá si skryla ruky za chrbát, „Nicole, čo tu robíš?“

„Prišla som si po slovník,“ odvetila a pristúpila k stoličku v rohu jeho pracovne.

Vzala si ho a povedala: „Zabudla som si ho tu, keď som robila spoločnosť Gine, ktorá písala nejaké listy.“

Ralph sa úkosom pozrel na Jeremyho, ktorý ju spod obočia sledoval.

„Nuž, zrejme by som vás mal predstaviť, alebo...“

„Vidíme sa prvýkrát! Všetko?“ skočila mu do reči a pritla si slovník k hrudi.

Jeremy sa milo usmial a povedal: „Slečna ma tu zaskočila. Práve som sa jej chcel predstaviť, keď ste vošli, mylord.“

„Dobre, tak to teda urobím ja. Pán Pennington, toto je veľmi dobrá priateľka mojej manželky a moja zverenkyňa na tento čas, slečna Nicole Agnes Wayetová.“

Jeremy pobledol a o niečo viac sa vystrel. Celú si ju prezrel a nasucho preglgol, aby zo seba vôbec mohol dostať: „Teší ma, slečna Wayetová.“

„Nicole, tento muž je bratranec môjho priateľa z Londýna, ktorý ho sem vyslal, aby sa naučil niečo viac o účtovníctve a financiách – Jeremy Oswald Peninngton.“

„Aj mňa teší, pane,“ povedala odmerane a nevraživo prešla pohľadom po jeho zamračenej tvári.

„Takže budete študentom?“ spýtala sa.

„Dá sa to tak povedať, môj bratranec bol zo mňa už trochu zúfalý, a keďže odcestoval do Škótska kvôli pracovným povinnostiam,“ mykol plecom, „rozhodol sa požiadať o pomoc s mojimi nedostatkami svojho priateľa.“

„Veľmi rád mu vyhoviem, napokon, Frederick mi sľúbil, že ma príde navštíviť, ale zatiaľ si nenašiel čas. Možno sa tu zastaví skontrolovať vaše pokroky, pán Peninngton.“

„V to pevne verím.“

„Izbu vám ukáže komorník a o desať minút sa bude podávať večera, kde vás zoznámim s mojou manželkou a deťmi.“

„Ďakujem,“ povedal zdvorilo, vytiahol si ruky z vreciek a uklonil sa im hlavou.

Odišiel z pracovne a Nicole sa za ním obzrela.

Ralph sa veľmi vážne spýtal: „Niečo sa ti na ňom nepáči?“

„Mne? Prečo?“ spýtala sa nechápavo.

„Zdala si sa mi byť príliš tichá,“ nadvihol kútik úst. „To sa na teba nepodobá.“

„Je pre mňa cudzí a najmä, je to muž,“ zdôraznila a on potočil hlavou. Jej výrečnosť sa v okamihu vrátila.

Jeho zjavne za muža nepokladala, nie za takého, ktorý by sa jej mal páčiť alebo by jej mohol dvoriť. Bol pre ňu skôr ako starší brat a bol tomu celkom rád, sestru nemal a s bratom sa pred rokmi odcudzili.

Ralph sa posadil za svoj písací stôl a potom povedal: „Ani ja nie som celkom stotožnený s tým, čo sa tu dnes udialo. Je zvláštne, že mi Fred nenapísal vopred a je veľmi zaujímavé, že ho poslal práve za mnou.“

„Vie, čo robí, nemyslíš?“ spýtala sa ho familiárne.

Dovolil jej to, keď pred pol rokom prišla na žiadosť jeho manželky, aby jej pomohla s výchovou ich dvoch detí. Poznali sa už roky, videl ju vyrastať, Gina ju vodila do Mertonfordu a pomáhala jej s učením a hrou na piano.

Dokonca ju zasvätila do sveta farieb a malieb, čo jej učarovalo natoľko, že posledný rok nerobila prakticky nič iné. Chcela len maľovať a zdokonaľovať sa, dostať sa do kruhov umelcov a spoznať aj iný svet, ako ju obklopoval tu vo Wokinghame.

Netušila, či dostane tú šancu, mala už osemnásť a vedela, že to bol čas, kedy by si mala nájsť uplatnenie vo veľkom svete, ale nie ako umelkyňa. Skôr by sa mala stať posluhovačkou, ktorá nesmela dúfať v príchod princa na bielom koni, skôr pekára s vozom, na ktorom budú vrecia s múkou.

Pousmiala sa a podišla ku dverám so slovami: „Zanesiem slovník na jeho miesto a prídem na večeru.“

„Nemeškaj,“ požiadal ju a úkosom sa k nej pozrel.

Prikývla a povedala: „Ako si želáte, mylord.“